

**Uchwała Nr XXXI/301/14
Rady Powiatu w Goleniowie
z dnia 15 maja 2014 r.**

w sprawie rozpatrzenia skargi

Na podstawie art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2013, poz. 595 i 645 z 2014 r. poz. 379) oraz w związku z art. 228, art. 229 pkt 4 i art. 237 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267) oraz w związku z § 19 ust. 2 Statutu Powiatu Goleniowskiego (Dz. Urz. Woj. Zach. z 1999r. Nr 3, poz. 24; z 2000r. Nr 13, poz. 126; z 2001r. Nr 36, poz. 833; z 2002 r. Nr 23, poz. 391, Nr 52, poz. 1140; z 2003r. Nr 1, poz. 14; z 2004 r. Nr 5, poz. 62, Nr 83, poz. 1468; z 2007r. Nr 95, poz. 1651, Nr 105, poz. 1808)

Rada Powiatu w Goleniowie uchwała, co następuje:

- §1.** Po rozpatrzeniu skargi mieszkańca Goleniowa z dnia 18 marca 2014 r. L.p. 574/2007 na Starostę Goleniowskiego uznaje się skargę za bezzasadną.
- §2.** Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Powiatu w Goleniowie.
- §3.** Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Powiatu

Witold Kaleczyc

Uzasadnienie uchwały o negatywnym rozpatrzeniu skargi

W dniu 19 marca 2014 r. Skarżący złożył w Starostwie Powiatowym w Goleniowie skargę na działalność Starosty prowadzoną za pomocą pracowników Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w Goleniowie.

Zgodnie z przepisem art. 229 pkt 4 KPA organem właściwym do rozpoznania skargi jest Rada Powiatu w Goleniowie.

Skarżący zakwestionował sposób załatwienia przez Starostę wniosku Skarżącego o dokonanie zapłaty za przechowywanie wskazanego w skardze pojazdu na prowadzonym przez Skarżącego parkingu w okresie 01.01.2014 r. – 28.02.2014 r., kwestionując interpretację powołanych w skardze przepisów prawa, w tym art. 102 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, przez osoby działające w sprawie z upoważnienia Starosty Goleniowskiego.

Z załączonej do skargi dokumentacji wynika, iż Skarżący złożył w dniu 11 marca 2014 r. wniosek o dokonanie zapłaty za przechowywanie pojazdu we wskazanym w skardze okresie załączając na tę okoliczność fakturę VAT oraz wniosek o wszczęcie postępowania administracyjnego w trybie przepisu art. 102 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie przechowywania pojazdu w okresie 13.10.2007 r. – 31.12.2013 r. W odpowiedzi Dyrektor Wydziału Komunikacji działając z upoważnienia Starosty odmówiła dokonania zapłaty na podstawie wystawionej faktury VAT wskazując tryb postępowania administracyjnego jako właściwy w sprawie po uprzednim uprawomocnieniu się orzeczenia sądowego.

W odpowiedzi na wniesioną skargę Dyrektor Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w Goleniowie wskazała na przesłanki odmowy uwzględnienia wniosku o zapłatę złożonego przez Skarżącego, akcentując brak podstaw faktycznych dla uwzględnienia wniosku o dokonanie zapłaty. W szczególności wskazano, iż płatności na rzecz Skarżącego należności za przechowywanie pojazdów na prowadzonym przez Skarżącego parkingu są dokonywane na bieżąco w zakresie, w jakim Skarżący jest stroną umów zawartych ze Starostą Goleniowskim (okres od 21 sierpnia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.). W okresie wskazanym w skardze Skarżący nie miał zawartej umowy na przechowywanie pojazdów, brak w konsekwencji podstaw do uznania roszczeń bazujących na umowie (faktury VAT przyjmowane były od skarżącego na podstawie zawartej umowy) za mające podstawę prawną zaś Skarżącemu wielokrotnie wskazano właściwość administracyjnego trybu postępowania w sprawie wskazanego roszczenia.

Ustosunkowując się do treści wniesionej skargi w świetle wyjaśnień organu nie stwierdzono podstaw do jej uwzględnienia. Nadmienić należy, iż z treści skargi wynika w sposób jednoznaczny, iż intencją Skarżącego jest potraktowanie pisma jako skargi w rozumieniu przepisu art. 227 KPA, nie zaś skargi w sprawie indywidualnej podlegającej przekazaniu zgodnie z przepisami art. 234 i 235 KPA właściwym organom (w tym jako wniosek o wszczęcie postępowania administracyjnego). Jak wynika z treści skargi, Skarżący stoi na stanowisku, iż zgłaszane roszczenie ma charakter cywilnoprawny a nie administracyjnoprawny a organ odmawiając dokonania zapłaty działa z naruszeniem praworządności lub słuszych interesów obywatela, przewlekłe i biurokratycznie, sprzecznie z przepisami prawa.

Wskazać należy, iż w zakresie kompetencji Rady Powiatu jako organu właściwego do rozpoznania skargi jest kontrola prawidłowości funkcjonowania organu postępowania administracyjnego, jakim jest Starosta oraz pracownicy podległego mu Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego (w tym Dyrektor, którego postępowania dotyczą zarzuty objęte skargą) wykonujący czynności powierzone przez Starostę. Kontrola ta przy tym dokonywana jest z uwzględnieniem specyfiki postępowania skargowego, które jest postępowaniem samodzielnym i odrębnym od postępowania odwoławczego w postępowaniu

administracyjnym. Analiza postępowania organu nie doprowadziła do stwierdzenia nieprawidłowości w postępowaniu, w szczególności do działań przewlekłych, biurokratycznych, sprzecznych z prawem i naruszających interesy Skarżącego czy innych osób.

Wskazać w szczególności należy, iż nie spełnienie roszczeń finansowych Skarżącego wynika ze stanowiska organu co do nie istnienia wskazanej przez Skarżącego podstawy prawnej tych roszczeń. Jednocześnie organ wskazywał wielokrotnie w korespondencji adresowanej do Skarżącego (również załączonej do skargi) na podstawę prawną swojego stanowiska, wynikającą z interpretacji aktualnego stanu prawnego przez organ. Niezależnie od powyższego, wskazać należy na dowolność kwot wskazanych w roszczeniach Skarżącego, uniemożliwiająca ich weryfikację. Skarżący nie zdecydował się przy tym na przyjęcie drogi postępowania wskazanej przez organ, przeciwstawiając własne odmienne stanowisko w sprawie. Nadmienić przy tym należy, iż pracownicy Starostwa Powiatowego w Goleniowie, w związku z pełnionymi funkcjami dokonują bieżącej wykładni obowiązujących przepisów prawa, zgodnie z zasadą praworządności wyrażoną w art. 6 KPA. Nie oznacza to jednak, by organ – a w konsekwencji urzędnik stosujący dane przepisy, nie miał uprawnień do ich interpretacji, jeżeli tylko dokonywane jest to zgodnie z regułami wykładni prawa. Co więcej – wykładnia przepisów dokonywana zgodnie z naczelnymi zasadami postępowania administracyjnego jest obowiązkiem urzędnika, związanym z koniecznością skonkretyzowania abstrakcyjnych norm prawnych dla potrzeb jednostkowej sprawy.

Ocena przez Radę Powiatu prawidłowości dokonanej wykładni przepisów prawa wykracza poza zakres postępowania skargowego, gdyż w przypadku naruszenia w tym względzie przepisów prawa administracyjnego, właściwa dla kontroli postępowania organu jest droga postępowania odwoławczego, zaś w wypadku gdy działania organu dokonywane są w związku z roszczeniem, dla którego nie jest właściwa administracyjna droga postępowania – co podtrzymuje Skarżący, otwarta jest droga procesu cywilnego.

Mając na uwadze fakt jednoznacznego zakreslenia granic niniejszej skargi przez Skarżącego w sposób wyraźny jako skargi o charakterze abstrakcyjnym podlegającej rozpoznaniu przez Radę Powiatu uznać w konsekwencji należy, iż przedmiotem oceny zarzutów może być wyłącznie występowanie ewentualnych nieprawidłowości wymienionych przykładowo w art. 227 KPA. Analiza zarzutów pod tym względem nie wykazała wystąpienia nieprawidłowości w funkcjonowaniu organu, gdyż wyjaśnienia osoby zaangażowanej w sprawę w sposób logiczny argumentują przyjęty przez nią model wykładni przepisów prawa w sprawie.

Oczywistym jest w konsekwencji, iż zarzuty dotyczące przewlekłego, biurokratycznego, naruszającego interes Skarżącego załatwiania sprawy, sprowadzające się do wymogu załatwienia jej w sposób zgodny z poglądem prawnym Skarżącego, sprzecznym ze stanowiskiem organu, nie mogą zostać uznane za zasadne. W zakresie pozostałych zarzutów wskazać należy, iż Skarżący był wielokrotnie informowany o stanowisku organu ze wskazaniem konkretnych przepisów ustawowych je uzasadniających, co wskazuje na dochowanie przez organ wymogów określonych art. 9 KPA. Nie stwierdzono również, by dokonana przez organ interpretacja stanu faktycznego oraz prawnego sprawy naruszała przepisy prawa.

Mając powyższe na uwadze skargę należało uznać za bezzasadną, o czym należy powiadomić Skarżącego z pouczeniem o treści przepisu art. 239 § 1 KPA w brzmieniu: „W przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego”.

